

TEZA:

1. Obwiniona radca prawny nie dokonała z klientem uzgodnienia zakresu świadczonej usługi przed jej wykonaniem oraz nie wystawiła z tytułu otrzymanego wynagrodzenia prawidłowego dokumentu o charakterze fiskalnym, potwierdzającym otrzymanie wynagrodzenia a taki czyn stanowi delikt dyscyplinarny.
2. Wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru pokrywa na wstępie pokrzywdzony (art. 620 k.p.k.). Stanowią one uzasadniony wydatek strony (art. 616 k.p.k.) W oparciu o art. 627 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, w przypadku orzeczenia skazującego zasądza się od obwinionego zwrot wydatków.

WO - 74/22

ORZECZENIE

z dnia 7 września 2022 r.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: SWSD Leszek Krupa

Sędziowie: SWSD Monika Urbaniak
SWSD Karolina Szał /sprawozdawca/

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Bogusławy Boyen po rozpoznaniu w dniu 7 września 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego J. K. wpisanej na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych (...), obwinionej o to że:

1. w okresie od listopada 2017 roku do 20 sierpnia 2018 roku nie dokonała z Klientem, E. Z., uzgodnienia zakresu świadczonej usługi przed jej wykonaniem oraz nie wystawiła z tytułu otrzymanego wynagrodzenia prawidłowego dokumentu o charakterze fiskalnym, potwierdzającym otrzymanie wynagrodzenia
tj.: o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 36 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy

Prawnego;

2. w okresie od listopada 2017 roku do marca 2018 roku rozliczała usługi prawne, świadczone na rzecz Klienta, E. Z., przez inną osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą tj. K. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Prawna ul. (...). NIP: (...), Regon (...), nie informując klienta o rozliczeniu usług przez ten podmiot oraz nie określając zakresu usług, jakie zostały w ten sposób rozliczone

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 11 ust. 2 oraz art. 36 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

3. w okresie od sierpnia 2018 roku do lipca 2019 roku rozliczała usługi prawne, świadczone na rzecz Klienta, A. T., przez inną osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą tj. K. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Prawna ul. (...), NIP: (...), Regon (...), nie informując klienta o rozliczeniu usług przez ten podmiot oraz nie określając zakresu usług, jakie zostały w ten sposób rozliczone tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 11 ust. 2 oraz art. 36 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

z powodu odwołania obwinionej i zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 24 lutego 2022 r., sygn. akt: OSD/KR 61/2021

orzeka:

1. zmienia zaskarżone orzeczenie co do pkt I w ten sposób, że nadaje mu w tym zakresie brzmienie: „uznaje obwinioną J.K. za winną popełnienia przewinień dyscyplinarnych wymienionych w pkt. 1,2”;
2. uchyla zaskarżone orzeczenie co do pkt IV i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych ;
3. zmienia zaskarżone orzeczenie co do pkt V w ten sposób, że w miejsce wymierzonej kary łącznej w wysokości 8160,00 zł (osiem tysięcy sto sześćdziesiąt złotych) wymierza karę łączną w wysokości 4500,00 zł (cztery tysiące pięćset złotych);

4. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uzupełnia w/w orzeczenie o pkt. VIII o treści: „zasądza od obwinionej J. K. na rzecz pokrzywdzonej E. Z. zwrot kosztów postępowania z tytułu udziału pełnomocnika w postępowaniu przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym OIRP w kwocie 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) oraz w postępowaniu przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym OIRP w kwocie 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych)”;
5. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;
6. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych zasądza od radcy prawnego J. K. koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej wysokości 1.800,00 (słownie: jeden tysiąc osiemset) złotych płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie;
7. zasądza od obwinionej J. K. na rzecz pokrzywdzonej E. Z. zwrot kosztów postępowania z tytułu udziału pełnomocnika w postępowaniu przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym KIRP w Warszawie w kwocie 840 zł.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 16 kwietnia 2019 roku Pani E. Z. („pokrzywdzona”) zawiadomiła Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych („OIRP”) o możliwości nieprawidłowego wykonywania obowiązków zawodowych przez r. pr. J. K. („obwiniona”) i popełnienie w ten sposób przewinienia dyscyplinarnego.

Orzeczeniem z dnia 24 lutego 2022 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRJP (dalej: „OSD”) uznał obwinioną winną tego, że:

1. w okresie od listopada 2017 roku do 20 sierpnia 2018 roku nie dokonała z Klientem, E. Z., uzgodnienia zakresu świadczonej usługi przed jej wykonaniem oraz nie wystawiła z tytułu otrzymanego wynagrodzenia prawidłowego dokumentu o charakterze fiskalnym, potwierdzającym otrzymanie wynagrodzenia tj.: o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020r. poz.75 ze zm.) w związku z art. 36 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.;
2. w okresie od listopada 2017 roku do marca 2018 roku rozliczała usługi prawne, świadczące na rzecz Klienta, E. Z., przez inną osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą tj. K. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Prawna ul. (...), NIP: (...), Regon

(...), nie informując klienta o rozliczeniu usług przez ten podmiot oraz nie określając zakresu usług, jakie zostały w ten sposób rozliczone tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego, określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020r. poz.75 ze zm.) w związku z art.6, art. 11. ust.2 oraz art. 36 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.;

3. w okresie od sierpnia 2018 roku do lipca 2019 roku rozliczała usługi prawne, świadczone na rzecz Klienta, A. T., przez inną osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą tj. K. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Prawna ul. (...), NIP: (...), Regon (...), nie informując klienta o rozliczeniu usług przez ten podmiot oraz nie określając zakresu usług, jakie zostały w ten sposób rozliczone tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020r. poz.75 ze zm.) w związku z art.6, art. 11. ust.2 oraz art. 36 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.;

Nadto OSD obciążył obwinioną kosztami postępowania w 1 instancji w kwocie 2.000 złotych

Od powyższego orzeczenia w całości w ustawowym terminie odwołanie złożyła obwiniona, na swoją korzyść i zaskarżając orzeczenie w całości, zarzucając orzeczeniu OSD:

- Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez błędne ustalenia, że w okresie od listopada 2017 roku do 20 sierpnia 2018 roku nie dokonała z Klientem, E. Z., uzgodnienia zakresu świadczonej usługi przed jej wykonaniem oraz nie wystawiła z tytułu otrzymanego wynagrodzenia prawidłowego dokumentu o charakterze fiskalnym, potwierdzającym otrzymanie wynagrodzenia
- Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez błędne ustalenia, że w okresie od listopada 2017 roku do marca 2018 roku rozliczała usługi prawne, świadczące na rzecz Klienta, E. Z., przez inną osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą tj. K. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Prawna ul. (...), NIP: (...), Regon (...), nie informując klienta o rozliczeniu usług przez ten podmiot oraz nie określając zakresu usług, jakie zostały w ten sposób rozliczone
- Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez błędne ustalenia, że w okresie od sierpnia

roku do lipca 2019 roku rozliczała usługi prawne, świadczone na rzecz Klienta, A. T., przez inną osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą tj. K. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Prawna ul. (...), NIP: (...), Regon (...), nie informując klienta o rozliczeniu usług przez ten podmiot oraz nie określając zakresu usług, jakie zostały w ten sposób rozliczone

Obwiniona wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

Od powyższego orzeczenia w ustawowym terminie zażalenie złożył pełnomocnika pokrzywdzonej, zaskarżając orzeczenie w zakresie kosztów, zarzucając orzeczeniu OSD:

- zarzut naruszenia art. 70⁶§2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 627 kpk oraz w zw. z § 11 ust. 1 pkt. 1 i § 11 ust. 2 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokacki - poprzez ich niezastosowanie na skutek nierozpoznania przez Sąd Złożonego przez pełnomocnika pokrzywdzonej wniosku o zasądzenie od obwinionej na rzecz pokrzywdzonej E. Z. zwrotu kosztów postępowania z tytułu ustanowienia pełnomocnika w sprawie

Pełnomocnik pokrzywdzonego wniosł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez jego uzupełnienie i zasądzenie od obwinionej na rzecz pokrzywdzonej E. Z. zwrotu kosztów postępowania z tytułu udziału pełnomocnika w postępowaniu przygotowawczym w kwocie 360 zł oraz w postępowaniu przed Okręgowym Sądem OIRP w kwocie 720 zł oraz zasądzenie od obwinionej na rzecz pokrzywdzonej E. Z. zwrotu kosztów postępowania odwoławczego w kwocie 840 zł.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na częściowe uwzględnianie.

W myśl art. 437 § 1 k.p.k. po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k. p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w

całości.

W niniejszej sprawie należy osobno rozważyć zarzuty dot. pokrzywdzonej E. Z. oraz pokrzywdzonej A. T.

Odnosnie trzeciego czynu tj. iż w okresie od sierpnia 2018 roku do lipca 2019 roku obwiniona rozliczała usługi prawne, świadczone na rzecz Klienta, A. T., przez inną osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą tj. K. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Prawna ul. (...), NIP: (...), Regon (...), nie informując klienta o rozliczeniu usług przez ten podmiot oraz nie określając zakresu usług, jakie zostały w ten sposób rozliczone, w pierwszej kolejności zauważyć należy, iż zarówno na etapie przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym jak i przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym nie wysłuchano pokrzywdzonej A. T., mimo, iż przedstawiono obwinionej zarzuty w stosunku do rzeczonyj pokrzywdzonej.

Całkowicie pominięto fakt, iż zarzut dotyczy pokrzywdzonej A. T. a nie skarżącej E. Z.. Nie ustalono kluczowych dla tego zarzutu faktów m.in. czy pokrzywdzona A. T. potwierdzi zarzut tj. że obwiniona rozliczała usługi prawne, świadczone na rzecz Klienta, A. T., przez inną osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą tj. K. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Prawna ul. (...), NIP: (...), Regon (...), nie informując klienta o rozliczeniu usług przez ten podmiot oraz nie określając zakresu usług, jakie zostały w ten sposób rozliczone oraz jakie jest jej stanowisko w sprawie.

Wobec powyższego z uwagi na brak przeprowadzenia przewodu w całości - konieczne było uchylenie zaskarżonego orzeczenia w stosunku do w/w czynu.

Rozpoznając ponownie sprawę należy kierować się powyższymi wskazaniem sądu odwoławczego, mającymi na celu usunięcie stwierdzonych uchybień, a w szczególności : rozpoznać sprawę w stosunku do zarzutu dot. pokrzywdzonej A. T. przy uwzględnieniu w sprawie pokrzywdzonej A. T. i w tej mierze przeprowadzić na nowo przewód sądowy w całości z uwzględnieniem pokrzywdzonej w toczącym się procesie, w tym wysłuchaniem pokrzywdzonej. Odnosnie pozostałych czynów WSD podziela ustalenia faktyczne OSD oraz przyjętą przez OSD kwalifikację prawną, a także ostatecznie przyjętą subsumpcję.

Odnosząc się do zarzucanych przez obwinioną naruszeń procedury, w istocie związanych z oceną dowodów i ustaleniami stanu faktycznego, zarzuty obwinionej są oczywiście niesłuszne.

W niniejszej sprawie Wyższy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w zakresie w jakim uznał, iż obwiniona jest winna zarzucanych jej czynów

wskazanych w pkt. 1 i 2 .

W niniejszej sprawie Wyższy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w zakresie w jakim uznał, iż obwiniona nie dokonała z Klientem, E. Z., uzgodnienia zakresu świadczonej usługi przed jej wykonaniem oraz nie wystawiła z tytułu otrzymanego wynagrodzenia prawidłowego dokumentu o charakterze fiskalnym, potwierdzającym otrzymanie wynagrodzenia. Co więcej również słusznie uznał Sąd I instancji obwiniona rozliczyła usługi prawne, świadczone na rzecz Klienta, E. Z. przez inną osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą tj. K. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Prawna ul. (...), NIP: (...), Regon (...), nie informując klienta o rozliczeniu usług przez ten podmiot oraz nie określając zakresu usług, jakie zostały w ten sposób rozliczone.

Co również istotne podkreślić należy, iż obwiniona sama przyznała, iż część usług świadczonych było przez jej męża na rzecz pokrzywdzonej, co więcej przedstawiła dokumenty fiskalne dokumentujące te usługi.

Zarzuty odwołania sprowadzały się ponownie do przedstawienia twierdzeń przez obwinioną (przedstawienia swojej linii obrony) niestety w żaden sposób nie udowodnionych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela więc ustalenia OSD OIRP .

Odnośnie załączonych do odwołania dowodów - WSD wskazuje, iż obwiniona przedstawiła wszakże dowody, iż pokrzywdzona była zadowolona z jej usług, aczkolwiek dowody te (pismo z dnia 10.03.2018 r. oraz mail) w żaden sposób nie odnoszą się do zarzutów stawianych obwinionej (nie potwierdzają jakoby obwiniona poinformowała klienta jak zamierzała dokonać rozliczenia usługi lub iż określiła zakres usług).

Zgromadzony materiał rzeczowy jasno i spójnie przedstawia obraz sytuacji, iż obwiniona jest wina zarzucanym jej czynom wskazanym w pkt. 1 i 2 tj. dot. pokrzywdzonej E. Z..

Zażalenie w zakresie kosztów uznać należało za zasadne.

Zgodnie z art. 68 ust. 5 ustawy o radcach prawnych pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego. Z kolei z art. 87 § 1 w zw. art. 88 § 1 k.p.k., stosowanymi na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, wynika że strona inna niż obwiniony może ustanowić pełnomocnika, którym może być adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Wskazane w dalszej części uzasadnienia przepisy procedury karnej są powoływane w ramach ich odpowiedniego

stosowania w zakresie nieuregulowanym ustawą o radcach prawnych

Wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru pokrywa na wstępie pokrzywdzony (art. 620 k.p.k.). Stanowią one uzasadniony wydatek strony (art. 616 k.p.k.) W oparciu o art. 627 k.p.k., w przypadku orzeczenia skazującego zasądza się od obwinionego zwrot wydatków. Wskazany przepis kodeksu postępowania karnego odnosi się do oskarżyciela posiłkowego. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, odpowiednie stosowanie tej regulacji, wobec niewystępowania oskarżyciela posiłkowego w radcowskim postępowaniu dyscyplinarnym, nakazuje zasądzenie zwrotu wydatków pokrzywdzonemu. Różnica jest bowiem tylko taka, że w postępowaniu karnym pokrzywdzony może występować jako „oskarżyciel posiłkowy”, zaś na gruncie ustawy o radcach prawnych nazywany jest wprost „pokrzywdzonym”. Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, zwrot wydatków na rzecz pokrzywdzonego nie mieści się w kategorii kosztów postępowania dyscyplinarnego, o których mowa w art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych. Koszty tam określone dotyczą kosztów jakie okręgowe izby i Krajowa Izba Radców Prawnych ponoszą z tytułu funkcjonowania samorządowego wymiaru sprawiedliwości związanych z toczącymi się postępowaniami dyscyplinarnymi. Ponoszą je w zależności od wyniku sprawy obwiniony bądź samorząd. Dlatego też zwrot wydatków na rzecz pokrzywdzonego nie wchodzi do limitu ryczałtowego, określonego w uchwale KRRP nr 86/IX/2015 z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego wydanej na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 70⁶ ust. 3 ustawy o radcach prawnych. Podstawą ich zasądzenia jest, stosowany odpowiednio, wskazany art. art. 627 k.p.k. Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie widzi też podstaw do tego, by różnicować zasądzanie zwrotu wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika dla pokrzywdzonego od tego, czy mamy do czynienia z pełnomocnikiem z wyboru, czy z urzędu. Status zawodowy radców prawnych, ich rola w wymiarze sprawiedliwości, ranga zawodu zaufania publicznego, istnienie własnych norm deontologicznych nakazujących dbanie o godność zawodu nakazują konsekwentne przyjęcie zasady zwrotu poniesionych wydatków osobom pokrzywdzonym postępowaniem ukaranego radcy prawnego.

Wprawdzie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie nie stanowi bezpośrednio o kosztach postępowania dyscyplinarnego i nie określa stawek wynagrodzenia za prowadzenie spraw dyscyplinarnych, ale przepis § 20 tego rozporządzenia przewiduje, że wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o

najbardziej zbliżonym rodzaju. Zgodnie zaś z § 15 ust. 1 tego rozporządzenia wysokość wynagrodzenia ustala się z uwzględnieniem stawek minimalnych wskazanych w tej regulacji. Wyższy Sąd Dyscyplinarny jest zdania, że pełnomocnik pokrzywdzonej prawidłowo powołał się na §11 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Regulacja ta co prawda różnicuje stawki w zależności od tego czy mamy do czynienia z dochodzeniem czy śledztwem, ale w postępowaniu dyscyplinarnym jest tylko jedna forma postępowania przygotowawczego, odpowiadająca swoim charakterem dochodzenia w ogólnej procedurze karnej.

Z powyżej opisanych powodów Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł podstaw do uniewinnienia Obwinionej od przypisanego jej deliktów dyscyplinarnych i w tym zakresie utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie w pkt. 1 i 2. Zmiana zaś orzeczenia wynikała z uwzględnienie zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego oraz uchylenia czynu co do czynu wskazanego w pkt. 3.

Na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 oraz § 3 ust. 2 uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 roku nr 86/IX/2015 w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążono obwinioną kosztami postępowania odwoławczego w wysokości 1.800 złotych, stosując określony przez wskazaną uchwałę wymiar zryczałtowanych kosztów (od 1.000 zł do 3.000 zł) i zasądzając je na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych. Nadto zasądzono od obwinionej J. K. na rzecz pokrzywdzonej E. Z. zwrot kosztów postępowania z tytułu udziału pełnomocnika w postępowaniu przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym KIRP w Warszawie w kwocie 840 zł.

Tym samym, orzeczono jak w sentencji.